

Vice Vukov

Vu Plavem Trnaci

Vu plavem trnaci mi hiza stoji
od zelenih veja je videti ni
bogica je z dreva, ne vufa se reva
pokazat' pred ljudmi, kak' da se boji

Vre slaba je, stara, prek' stotinu let
od njezine brajde posušil se cvet
od blata je zbita i skopom pokrita
ne mores prav' znati je l' hiza il' klet

Nju muski su zuli prinesli na svet
za onda dok Zagorec bil je jos kmet
al' bila je bela i z mirom vesela
a danas od tuge se hoce podret'

I vnogi se lajtic vu njoj je ispil
plebanus, vucitel tu vincek je pil
z gosponom pogacu i orehnjovacu
je muzek rad drobil, i srecen je bil

Pod malim oblocekom fantic je stal
prelubleno dekle potiho je zval
i vnogi je puslec zamenil za kuslec
a morti je fantic v komori i spal

Vu toj hizi se rodil i mnogi vojak
i vsaki je sledni bil pravi junak
za tujca vojeval i krv je proleval
za falu su rekli mu da je bedak

A hizica tiha scekuje on cas

kad jenkrat i Zagorcu dosel bu spas
na oko je tiha, al' veter zmir njiha
vu vejah sumecih starinski v jen glas

Em Zagorcu samo je Zagorje raj
nigdar ne bu zabil govoriti kaj
dok krv je proleval on zmir je popeval
jos jenkrat bi rad videl zagorski kraj

Pretrpel je muke cez jezero let
al' zopet bu brajda potirala cvet
iz nasega gorja vre javla se zorja
vesela i srecna bu hiza i klet